

Suzanne Gerding

Onderhuids

laVita
Publishing

ISBN 9789079556335
NUR 301

© 2012 Suzanne Gerding
© 2012 LaVita Publishing, Utrecht

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden
Omslagfoto: iStockphoto

LaVita Publishing
www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-
kopie of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Onderhuids

Roman

Suzanne Gerding

LaVita Publishing 2012

Voor Merel,
onvergelijkbaar

‘Schatje, schiet nou toch op! Het begint over een kwartier en ik wil graag eens een keer op tijd zijn.’

‘Jaha, doe even rustig. Ik kom eraan,’ gil ik naar beneden. ‘Neem jij je portemonnee mee?’ Ik gris mijn handtasje van het bed en check voor een laatste keer mijn make-up voordat ik de slaapkamer uit loop. ‘Floor, je ziet er oogverblindend uit,’ zeg ik tevreden tegen mijn spiegelbeeld. Ik ben halverwege de trap als Bas de gang in loopt. Om onze gedeelde irritatie te minimaliseren, steek ik mijn borsten vooruit en houd met één hand ter hoogte van mijn dij mijn jurk iets omhoog. Mijn verleidelijke decolleté in de koningsblauwe avondjurk is absoluut een vredesoffer dat zijn uitwerking niet mist, zie ik aan de lichtjes in zijn ogen. Het doet me denken aan onze trouwdag toen ik de trap af kwam en hij me in bewondering bekeek.

‘Wauw, je bent werkelijk prachtig.’

Ik pak zijn uitgestoken hand en laat me de laatste drie treden begeleiden. Ik glimlach uitdagend. ‘Ik moet zeggen, jij ziet er ook niet onaantrekkelijk uit.’

‘Meisjes, kom eens kijken hoe mooi mama eruit-ziet!’ Bas geeft me een kus op mijn wang.

De kleintjes rennen in pyjama de woonkamer uit en staan vlak voor ons stil.

‘Jeetje, mam. Je lijkt wel een prinses.’ Elines hand glijdt in pure bewondering over mijn jurk.

‘En papa is net een prins,’ zegt onze jongste. Lucy steekt haar kleine handjes in de lucht om aan te geven dat hij haar moet optillen. Haar knuffelbeest hangt er zielig bij tussen haar duim en wijsvinger.

‘Vinden jullie dat echt?’ vraag ik met gespeelde verbazing.

‘Ja, want een prins en prinses gaan ook altijd naar feestjes,’ lispelt Lucy, die inmiddels op de arm van haar vader zit. Niet voor het eerst vraag ik me af of de logopediste succes gaat behalen.

‘Floor, we moeten nu echt gaan, anders komen we te laat.’

‘Jullie zien er prachtig uit samen, veel plezier.’ Wendy heeft aan elke hand een klein mensje in pyjama vast.

‘Alvast bedankt, Wendy. Je hebt Bas z’n mobiele nummer als er iets is, we proberen het niet te laat te maken.’

Ik word met zachte hand naar buiten geduwd. ‘Je bent vreselijk, Floor. Maar o zo beeldschoon, het is jammer dat we nog op de heenweg zijn.’ Zijn blik glijdt af naar het gleufje tussen mijn borsten waar mijn halsketting tot een einde komt.

Ik knipoog. ‘Die smoking doet wonderen voor je charmes, liefste.’

‘Wie had dat kunnen denken na al die jaren?’

Ik glimlach en stap gracieus de auto in waarna hij het portier sluit.

‘Robert, leuk je te zien. Je kent mijn vrouw, Floor?’ Bas schudt de hand van een oudere man van wie het vlinderdasje nu al los hangt.

‘Zeker wel, zo’n verschijning vergeet een man niet zomaar.’ Hij lacht naar me en drukt een zoen op mijn wang.

Bas knipoogt. Hij weet ook wel dat er bij mij geen belletje gaat rinkelen.

‘Jij weet tenminste hoe het hoort. Mijn echtgenote gaat al jaren niet meer mee naar sociale verplichtingen van mijn werk.’ Robert giet zijn drankje in één teug achterover.

Bas klopt hem op zijn schouder en zegt op bemoeidigende toon: ‘Waarschijnlijk haakt Floor na vanavond ook af, vriend. Dus ik geniet ervan zolang het duurt.’

Robert lacht en knikt hevig met zijn hoofd. Hij draait zich om met zijn hand in de lucht.

‘Wie was dat? Ik heb hem volgens mij nog nooit gezien, of vergis ik me nou?’ fluister ik.

‘Dat is nou die kerel die het cliché heeft bekrachtigd door met zijn secretaresse naar bed te gaan. Het zou me niets verbazen als zijn affaire de reden is dat zijn vrouw zich hier niet laat zien.’ Bas legt zijn hand in mijn zij en trekt me tegen zich aan. ‘Ik zal je even

bijpraten wie iedereen is. Waarschijnlijk herken je de meesten nog wel van vorig jaar.' Binnen enkele minuten hebben we het hele gezelschap doorgeno- men. Ik herken inderdaad een aantal gezichten. Bas vraagt wat ik wil drinken.

'Wat zullen we doen?' Ik kijk hem vragend aan. 'Wil je met de auto naar huis of nemen we een taxi?'

'O la la, mijn vrouw heeft trek in een wijntje?'

'Je vraagt toch wat ik wil drinken? Of ging je er al vanuit dat ik terug zou rijden?' Ik sla hem speels op zijn arm. 'Wat ben je toch ook een mannetje.'

'Lieverd, je denkt toch niet dat ik je iets zou kun- nen weigeren vanavond? Een wijntje voor mijn vrouw komt eraan.'

Ik draai me om naar de buffettafel en laat mijn blik over een uitgebreide selectie exclusieve etens- waren gaan.

'Vind je het ook zo moeilijk om te kiezen?' hoor ik een stem achter me zeggen. 'Ik voel me altijd een beetje beschaamd als ik te veel opschep, maar ik krijg het ook niet over mijn hart om niet alles even te proeven.'

Ik draai me om en herken het gezicht dat bij de stem hoort. 'Sonja, toch?' Ik steek mijn hand uit naar de lachende vrouw die een halfleeg bordje in haar hand houdt.

'Ja, klopt.' Ze schudt mijn hand en vervolgt: 'Sorry, ik weet even niet wie jij bent.'

'Ik ben Floor, de vrouw van Bas. Hij heeft me zojuist een spoedcursus wie-is-wie gegeven. Eens

kijken of ik goed heb opgelet... jij werkt op de financiële administratie?’

‘Ik ben onder de indruk. Leuk om je te ontmoeten.’ Ze schept een berg garnalen op de lege helft van haar bordje. ‘Heb je het een beetje naar je zin? Ik kan me voorstellen dat je leukere dingen kunt verzinnen dan dit. Zie je die man naast die dame in het zwart?’ Ze knikt in de richting van een groepje mensen bij een statafel. Ik zie een man van een jaar of veertig verveeld om zich heen kijken. ‘Dat is dus mijn man. Hij heeft een gruwelijke hekel aan verplichte nummers. En al helemaal als hij dan ook nog in avondkleding moet. Ik begrijp het niet, want het maakt hem onweerstaanbaar, vind ik.’

Ik volg haar blik nogmaals richting haar man, die juist op dat moment met zijn cocktailprikker uitgebreid tussen zijn tanden peutert. ‘Een man wordt altijd aantrekkelijker wanneer hij een smoking aanheeft,’ zeg ik subtiel.

Bas onderbreekt het gesprek. ‘Dus je hebt mijn prachtige vrouw al ontmoet?’

‘Ja, je hebt haar goed geïnstrueerd, ze wist precies wie ik was.’

‘Floor heeft een uitmuntend geheugen, dat is waar.’ Bas zijn hand glijdt lichtjes over de ronding van mijn bil als hij me met zijn andere hand een glas wijn aangeeft. Een tinteling in mijn onderbuik is niet te vermijden.

‘Het moet gezegd, Bas. Jullie werkgever heeft kosten noch moeite gespaard. Het ziet er allemaal

prachtig uit. Het buffet is verrukkelijk en de stem van die zangeres is werkelijk loepzuiver. Ik heb het prima naar mijn zin.’ Ik tik mijn glas tegen dat van mijn man en trek een mondhoek omhoog als ik mijn blik weer afwend.

‘Ja, een feestje organiseren kun je aan hem wel overlaten. Ik heb de beste man pas twee keer gezien en ik betwijfel of hij überhaupt weet wie ik ben, maar een feestje geven is zeker een van zijn betere sociale vaardigheden,’ zegt Sonja met volle mond.

Ik laat mijn blik door de ruimte gaan. Het is een prachtige zaal met veel originele details, in een pand van rond 1900. De hoge plafonds opgesierd met ornamenten, de raampartij waar grote, zware gordijnen voor hangen die halverwege aan de muur bijeen worden gehouden door embrasses, de houten vloeren, de kroonluchters; alles klopt. De eerste stelletjes betreden de geïmproviseerde dansvloer en beginnen met geroutineerde passen aan een quickstep. Mensen met hun glas in de hand doen enkele stappen achteruit om de dansende koppels meer ruimte te bieden. De jazz-zangeres heeft een charismatische uitwerking op menige man, en ik moet zeggen dat haar stem mij ook niet onberoerd laat. De wijn doet mijn wangen gloeien en maakt me vrijer dan ik normaal ben. Dat krijg je ervan als je niet eet voordat je alcohol drinkt.

‘Sonja, als je het niet erg vindt, neem ik mijn man even mee voor een rondje op de dansvloer. Een vrouw moet elke kans aangrijpen om in de armen van haar

echtgenoot te verkeren, nietwaar?’ Ik draai me om naar Bas, neem zijn glas uit zijn hand en zet het naast het mijne op de buffettafel. ‘Kom, schat. Imponeer me met je voetenwerk.’ Ik pak zijn hand en trek hem achter me aan de dansvloer op.

Bas neemt me stevig in zijn armen en lacht zijn tanden bloot. ‘Ik vind het nog steeds ongelooflijk sexy als je zo daadkrachtig bent. Arme Sonja, die staat daar nu in haar eentje.’

‘Maak je geen zorgen, die heeft alweer een andere gesprekspartner gevonden om mee van gedachten te wisselen over de garnalen.’

Bas trekt me dicht tegen zich aan en neemt mijn geur in zich op. ‘Je ruikt lekker.’

Ik leg mijn hoofd tegen zijn schouder.

‘Ik hou van je, Floor,’ zegt hij. ‘En ik weet niet waar ik het aan verdiend heb, maar ik mag mijn handjes dichtknijpen met een vrouw als jij. Je bent veruit de mooiste en meest sexy vrouw hier en ik ben de geluksvogel die jou in zijn armen mag houden. Kan het leven nog mooier worden dan nu op dit moment?’

‘De avond is nog lang niet voorbij, dus ik denk het wel.’ Ik beweeg op de klanken van de muziek. De stem van de zangeres laat een bepaalde melancholie doorklinken. In plaats van dat het me mistroostig maakt, voel ik me ontspannen en geniet van de stevige armen van Bas om me heen. Mijn veilige haven, mijn rots in de branding, mijn man. Ik merk dat mijn liefde voor hem met de jaren niet is

afgenomen, hoewel ik me soms afvraag in hoeverre ik diepe geborgenheid verwar met liefde. Tenminste, met de liefde die je in een partnerschap behoort te hebben. Maar ook al lijkt het soms dat de vlinders een stille dood zijn gestorven, avonden als deze doen in elk geval wonderen voor zijn sexappeal en dus voor mijn libido. Ik laat mijn hand afglijden en aai over zijn borstkas.

‘Kunnen we al naar huis?’ fluister ik in zijn oor. Ik weet dat ik hem na al die jaren nog steeds een erectie kan bezorgen, alleen door een paar weloverwogen woorden in de juiste context te gebruiken. Aan de manier waarop ik Bas hoor uitademen in mijn oor, leid ik af dat hij glimlacht.

‘Schatje, we zijn er nog niet eens een halfuur. Maar je weet net zo goed als ik dat ik de minuten aftel totdat we met goed fatsoen hier weg kunnen.’ Hij zoent me vluchtig op mijn mond en heel even voel ik zijn tong over mijn lippen glijden. Eerlijk is eerlijk, voor iemand die ik vaker niet dan wel met begeerte bekijk, weet hij me vanavond in staat van opwindning te manoeuvreren. De avond glijdt voorbij. We laten ons amuseren door de collega’s die al vroeg op de avond te diep in het glaasje hebben gekeken en praten beleefd met de dames die door hun accessoires en sieraden niet te missen zijn als “vrouw van”.

Uiteindelijk zitten we in de taxi naar huis en voel ik zijn hand op mijn been richting mijn kruis gaan. Het gebaar windt me op, maar ontnecht ook enigszins.

‘Niet hier, Bas. We zijn niet alleen.’ Mijn toon is gedempt. Bas gromt geamuseerd. De taxichauffeur kijkt in zijn achteruitkijkspiegel. Hij lijkt zo weggereden uit een New Yorkse film, met die sigaret achter zijn oor. Ik lach naar de chauffeur en pak de hand van mijn man om te voorkomen dat hij wederom in de verleiding komt. Niet lang daarna draait de taxi stationair voor onze voordeur en ziet de chauffeur zijn kans op een gratis privévoorstelling in rook opgaan. Bas rekent af en ik ga vast naar binnen. Wendy doet verslag van de avond, we babbelen over haar studie en ik geef haar het geld dat ze heeft verdiend.

‘Is uw man niet met u meegekomen, mevrouw Mulder?’ Wendy kijkt langs me heen.

Ik lach. ‘Lieve Wendy, mijn naam is Floor. Mijn moeder heet mevrouw Mulder, dat weet je toch?’ Ik vraag me nu ook af waar Bas blijft. We lopen naar de open voordeur en ik zie hem tegen het tuinhek staan. ‘Bas, wat sta je daar nou nog te doen? Het is al laat, kom je naar binnen?’ Ik leg mijn hand op mijn hals tegen de kou.

Hij draait zich lachend om en antwoordt: ‘Ik rook even het sigaretje op dat ik van de chauffeur heb gekregen.’

Met drie passen sta ik op een meter afstand van hem. ‘Maar jij rookt helemaal niet, man.’

‘Dat weet ik ook wel, maar ik wilde het gewoon eens proberen.’ Zijn glimlach geeft me een warm gevoel.

‘Goed, schat. Rook jij maar lekker je sigaretje op.’ Ik kijk Wendy niet-begrijpend aan.

‘Gaan we het straks nog even gezellig maken boven?’ Hij buigt zich tot vlak bij mijn oor. ‘Ik heb de hele avond naar je staan gluren, zo mooi vind ik je.’ Hij houdt mijn hand vast.

‘Alleen als je drie keer je tanden poetst, dan wil ik er nog wel over nadenken.’ Ik voel hoe langzaam-aan de opwinding in mijn onderbuik van eerder op de avond haar weg weer terugvindt. Wendy ritst haar jas dicht, loopt het tuinpad af en raakt Bas’ arm even aan.

‘En? Smaakt het? U ziet een beetje pips.’ Ze knip-oogt naar mij. ‘U belt maar als u me weer nodig heeft, hoor,’ fluistert ze om de buurt niet wakker te maken. Ze zwaait en springt op haar fiets.

‘Dat is toch niet stoer, Floor. Je moet haar niet vertellen dat ik nooit eerder gerookt heb, nu denkt ze vast dat ik een puber van achtendertig ben.’ Bas heeft zich naar mij toe gedraaid, hij ziet inderdaad een beetje bleek.

‘Alleen al deze reactie onderstreept jouw angst, schat. Wie gebruikt in hemelsnaam tegenwoordig nog het woord “stoer”? Kom nou maar naar binnen. We hebben plannen, weet je nog? Of heb ik je nu in je mannelijkheid aangetast?’ Ik plaag hem en laat mijn blik afglijden naar zijn kruis.

Bas gooit woest zijn sigaret weg, trekt vervolgens in één beweging zijn vlinderdas stuk en steekt het ding tussen zijn tanden, voordat hij zijn spierballen

spant. 'Mijn vrouw is nog nooit teleurgesteld door slap optreden van de baas.' Hij kan zich nauwelijks verstaanbaar maken. 'En vanavond zal niet de eerste keer zijn.' Hij stormt op me af en neemt me wild in zijn armen. 'Kom hier, lekkertje, ik wil je proeven.' Ik kan nog net de voordeur sluiten voordat de buurt meer te zien en te horen krijgt dan me lief is. Hij trekt me richting woonkamer en zoent me heftig op mijn mond, in mijn nek, op mijn decolleté. Hij pakt mijn hand en legt die op de bobbel in zijn broek. Zijn handen verdwijnen onder mijn jurk en sjoeren aan mijn slipje. Ik ben blij dat ik niet voor een panty gekozen heb. Bas trekt mijn slip uit en voelt het randje kant van mijn kousen. Hij gromt en maakt met één hand zijn gulp open. Een tweede maal laat ik hem mijn hand dirigeren als ik op zoek ga naar zijn erectie. Ik duw hem tegen de zijkant van de bank, waardoor hij op de armleuning terechtkomt. Ik beweeg mijn hand op en neer over zijn harde lid. Plotseling staat hij op en draait mij met een enkele beweging met mijn buik tegen de leuning. Zonder omhaal duwt hij me omlaag, met zijn hand tussen mijn schouderbladen, en schuift met zijn andere hand mijn jurk omhoog. Voordat ik goed en wel in de gaten heb wat zijn bedoeling is, stoot hij hard in me. Het doet pijn en een hoog geluid ontsnapt van diep van binnen. Het spoort Bas aan om nog harder te stoten. Ik realiseer me dat de kinderen slapen en bijt hard op mijn lip.

'Je doet me pijn, Bas,' piep ik.

Hij lijkt echter in een andere wereld en beukt verder. Zelfs als ik hem probeer weg te duwen, negeert hij me. Hij pakt in plaats daarvan mijn beide polsen beet en houdt ze ver achterop mijn rug. Hij stoot nog twee keer voordat ik voel dat hij klaarkomt. Hij laat mijn polsen los en glimlacht tevreden.

Ik schuif onder hem vandaan en geef hem een klap in zijn gezicht. ‘Lul!’ Bas grijpt naar zijn wang en kijkt me niet-begrijpend aan, zijn glimlach is in één keer van zijn gezicht verdwenen. ‘Je deed me pijn, man. Wat is er in godsnaam met je aan de hand? Je negeert mijn signalen en neukt me alsof ik gevoelloos ben van anderen!’ Ik kijk hem woest aan. ‘Dit flikte je me de vorige keer ook toen we terugkwamen van een avondje uit. Wat bezielt jou?’

Bas leunt bedremmeld tegen de bank. Hij realiseert zich dat hij grof de fout ingegaan is, zie ik aan de frons op zijn voorhoofd. In plaats van er met mij over te praten, stopt hij bruusk zijn piemel terug in zijn boxershort en sluit de ritssluiting van zijn broek. Het is dat de vlinderdas ontbreekt, anders ziet hij eruit alsof hij op het punt staat om naar een chique feestje te gaan, in plaats van dat hij er net vandaan komt. Zelf zie ik er niet anders uit met mijn jurk weer naar beneden.

‘Stel je toch niet zo aan. Ik voelde toch hoe nat je was en hoe je piepte om meer?’ Hij beent richting de tuindeuren en haalt een pakje sigaretten uit zijn zak. Nog voordat hij de deuren geopend heeft, kringelt de rook van zijn sigaret de woonkamer in.

Ik kijk hem verbijsterd aan. ‘Sinds wanneer rook jij?’ Hij doet een stap naar buiten en kijkt me aan, voordat hij de deuren dicht doet zonder me antwoord te geven. Ik ben ziedend en teleurgesteld. Niet vanwege het feit dat hij blijkbaar rookt en me dat niet verteld heeft, maar omdat hij me pijn gedaan heeft, in meer dan één opzicht, en daar koud en afstandelijk op reageert. Deze kant van Bas heb ik nog niet vaak meegemaakt en het beangstigt me dat hij een vreemde voor me is. Ik loop naar de tuindeuren en duw ze open. ‘Bas, ik wil hierover praten. Je maakt me bang.’

Hij blijft met zijn rug naar me toe staan en neemt een trekje van zijn sigaret. Rook cirkelt boven zijn hoofd. ‘Vroeger vond je dat wel lekker, dat ongebremde. De laatste jaren is daar vrij weinig meer van over en vanavond dacht ik dat je het weer wilde.’ Hij blaast de rook uit en draait zich langzaam naar me toe. ‘Ik vind het vreselijk dat ik je pijn gedaan heb, Floor. Geloof me, dat was echt niet de bedoeling.’ Het lijkt alsof ik met de klap in zijn gezicht niet alleen zijn glimlach heb weggeveegd, maar ook zijn beschonken toestand eruit heb geslagen. Zijn woorden komen zonder omhaal of dubbele tong zijn mond uit. ‘Je hebt me de hele avond zitten opnaaien en dat moest eruit, maar nogmaals, het spijt me vreselijk dat ik je pijn heb gedaan. Ik weet niet wat er gebeurde of waarom ik niet beter op jouw signalen lette. Ik voel me afschuwelijk.’ Hij laat zijn peuk vallen en trapt er met zijn schoen op. Als hij me weer aankijkt, rolt

er een traan over zijn wang.

‘Ik begrijp je niet, Bas. Je bent zo onbereikbaar de laatste maanden.’ Ik loop naar hem toe en trek zijn hoofd op mijn schouder. ‘Wat is er toch met je?’

Hij begint onbedaarlijk te huilen en legt zijn beide handen om mijn middel.

‘Stil maar, schat. Het is al goed, het is al goed, lieverd.’ Ik streek over zijn haar en probeer hem tot bedaren te brengen. Het komt niet vaak voor dat ik mijn man huilend in mijn armen hou, en ik weet me niet goed een houding te geven.

Enigszins gekalmeerd staat hij weer rechtop en kijkt me met betraande ogen aan. ‘Ik weet het niet, Floor. Ik weet echt niet wat er met me is. Ik weet alleen dat ik me al een tijdje niet zo goed voel. Ik baal van mijn werk en soms voel ik me beklemd in het gezinsleven. En op het moment dat ik dat erken, heb ik gelijk spijt, want jij en de kinderen zijn het mooiste wat me ooit is overkomen. Ik zou dat ook niet willen veranderen, want ik zou geen adem krijgen zonder jullie. Maar ik weet niet wat ik met dit onbestendige gevoel aan moet. Ik weet het niet, Floor.’

Ik schrik van zijn bekentenis. Ik had niet verwacht dat Bas hetzelfde over onze relatie denkt als ik en het overvalt me. ‘Kom mee naar binnen, ik heb het koud.’ Ik neem hem bij de hand en trek hem achter me aan de warmte in. Hij laat zich op de bank vallen, terwijl ik de tuindeuren sluit. Als ik me omdraai, heeft Bas zijn gezicht met zijn handen bedekt. Ik kan

niet goed vaststellen of hij nog steeds huilt, of dat hij zijn gedachten probeert te ordenen. ‘Schat, kun je iets specifieker zijn?’ Ik kijk naar hem en zet me schrap.

Het blijft even stil en hij zucht diep. ‘Ik vraag me wel eens af wat er gebeurd zou zijn als je niet zwanger was geraakt. Of we dan ook getrouwd zouden zijn en of je mij ooit vrijwillig zou hebben gekozen om je leven mee te delen.’ Hij ontwijkt mijn blik. ‘En heel soms vraag ik me af of je niet toch liever met een vrouw...’ Hij maakt een beweging met zijn hand om de pijnlijke woorden niet volledig te hoeven uitspreken. Ik verschiet van kleur en realiseer me in één klap dat ik hem al die jaren tekort heb gedaan. Ik heb hem tekortgedaan door te denken dat hij er blij mee is dat ik zijn vrouw werd, dat ik hem zonder al te veel moeite gelukkig kan maken. Jaren ben ik ervan uitgegaan dat hij deze twijfels niet had, dat ik de enige was die bij tijd en wijle nog terugdenkt aan hoe het negen jaar geleden was. Hoe heb ik kunnen denken dat hij mij zonder aarzelen als zijn levenspartner heeft aanvaard? Zonder dat hij zich ook maar heeft afgevraagd of hij niet gewoon tweede keus is?

‘Floor, heb je niets te zeggen? Of zit ik te dicht bij de waarheid?’ Hij kent mij in sommige opzichten beter dan ik mezelf.

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik wist niet dat je je zo voelde of dat je je dit soort dingen afvroeg. Is dat sinds kort of was dat altijd al zo en heb je me nooit in vertrouwen genomen?’ Ik ga naast hem op het puntje van de bank zitten. Je kunt niet alert zijn

als je onderuitgezakt zit; tenminste, ik niet.

‘Ik denk dat ik het me in de loop der jaren zo af en toe wel heb afgevraagd, maar ik stopte die gedachte steeds weer weg. Zeker toen Luus op komst was, toen voelde het wel alsof alles klopte en dat je echt bij mij wilde zijn. De manier waarop jij en ik in het huwelijksbootje gestapt zijn, was nou niet bepaald standaard, Floor. Ik vind het vreselijk dat ik je de eerste maanden van je zwangerschap heb laten barsten, omdat ik het idee van vader worden niet aankon. Dat weet je. Maar ik geloof wel echt dat jij en ik altijd van elkaar hebben gehouden en dat er meer was dan alleen de liefde die je voor je vrienden voelt.’ Even zoeken zijn ogen die van mij. Ter bevestiging? Hij haalt adem en gaat verder. ‘Als ik voor mezelf spreek: ik was in die tijd ook echt verliefd op je. Ik heb je dit nooit willen zeggen, omdat ik weet dat het, zeker toen, niet wederzijds was, maar ik was gek op je. Dat was ik toen en dat ben ik nog steeds.’ Hij houdt mijn blik vast. ‘Voor mij ben jij de vrouw van mijn dromen. Ik kan me niets mooiers voorstellen dan mijn leven met jou en de meisjes, maar ik kan de gedachte niet van me afzetten dat ik niet jouw eerste keus ben. Ik weet dat je van mij houdt als persoon, maar ik vraag me soms af of je liever met een vrouw was geweest.’ Ik durf zijn blik niet langer dan een paar seconden vast te houden, uit schaamte. Ik open mijn mond, maar Bas legt zijn vinger op mijn lippen en vervolgt: ‘Eigenlijk hebben jij en ik het nooit over Mickey gehad. Behalve

die ene keer, in dat gesprek waarin je me vertelde dat je zwanger was. Daarna hebben we haar naam nooit meer genoemd. Ik niet uit angst en jij niet uit verdriet, waar of niet?’ Hij verwacht geen antwoord en gaat onverstoord verder. ‘Ik was zo ontzettend blij toen je me verzekerde dat het voorbij was tussen jullie. Ik heb mijn kop in het zand gestoken en was vastbesloten ons geluk door niets of niemand te laten verstoren. Ik wilde me helemaal focussen op de baby en ons leven samen. Het was naïef om te denken dat die tactiek me een lang en vooral gelukkig huwelijk met jou zou opleveren.’ Hij kijkt me vragend aan. ‘Toch zijn we een heel eind gekomen, nietwaar?’

Zijn voorzichtige blik doet me smelten. ‘Bas, ik heb je ernstig tekortgedaan al die jaren en al helemaal in het begin van onze relatie. Maar ik heb altijd van je gehouden, daar heb ik nooit over gelogen. En ik ben eerlijk geweest over Mickey en mij.’ Haar naam. Na al die jaren bezorgt het uitspreken me nog steeds kippenvel over mijn hele lichaam. ‘De relatie die ik met haar had, was voorbij toen ik met jou verderging. Dat moet je echt van me aannemen, schat.’ Ik ben vastbesloten dit huwelijk niet te laten mislukken en wil Bas niet langer pijn doen. Niet bewust, maar ook zeker niet onbewust.

‘Dat jullie relatie voorbij was, dat geloof ik wel. Maar of de liefde tussen jullie ook over was, of zelfs dat je niet nog altijd van haar houdt, dat weet ik niet zo zeker.’

Mijn diepste geheim door een ander onthuld zien,

het is een klap in mijn gezicht. Niet in de laatste plaats omdat ik me tot op dit moment nooit gerealiseerd heb dat ik überhaupt een geheim te bewaren had. 'Ik denk dat je daar gelijk in hebt. Het spijt me dat ik dat nooit beseft heb en dat ik dit niet met je kon delen. Ik hield nog steeds van haar toen ze bij me wegging, dat klopt. Maar toen Eline geboren werd en jij en ik dichter naar elkaar toe groeiden, verschoof Mickey meer en meer naar de achtergrond. Ik had steeds meer alleen nog maar oog voor jou en de baby. Ik bewonderde je doorzettingsvermogen en je geduld met onze dochter en hield nog meer van je dan ik al deed. We hadden het goed, je was een rotsvaste factor. Lucy kwam, uit onze liefde geboren, Bas, vergeet dat nooit. En jij en ik en de meisjes werden steeds meer een gezin. Ons gezin, mijn gezin. Lieverd, jij bent mijn gezin. Ik hou van jou en ik vind het verschrikkelijk dat je al een tijd met deze nare gedachten rondloopt.' Ik aai hem over zijn wang.

Hij kust mijn handpalm en kijkt me aan met bloeddorlopen ogen, het gevolg van een laat tijdstip in combinatie met alcohol en een zwaar gespreksonderwerp. 'Ik vind het lief dat je dat zegt. Ik geloof ook wel dat het voor jou echt zo is en dat je oprecht van me houdt, maar jij en ik weten allebei dat je nooit zo van mij gehouden hebt als van haar en dat ik de juiste keuze was bij gebrek aan beter.' Hij staat op en raakt met zijn vingertoppen vluchtig mijn kin aan, voordat hij de kamer uitloopt en ik even later zijn voetstappen op de trap hoor. Zijn fluwelen woorden

hebben de uitwerking van zoutzuur in mijn hart. Dat de waarheid pijn kan doen, dat weet ik, maar dat die zulke diepe wonden kan openhalen, dat is nieuw voor me.

Als vanzelf spoelen de gedachten aan haar en die periode in mijn leven over me heen en eindelijk laat ik het toe dat ze voor mijn geestesoog tot leven komen. Ik denk aan die avond dat ik haar voor het eerst zag. Ik denk aan mijn vriendschap met Bas, aan de ellenlange gesprekken met mijn tante, maar ook aan mijn eerste baan. Alle details komen vanzelf naar boven. Alsof ik het gisteren nog beleefde.